

Fiskeri- og kystdepartementet
Postboks 8118 Dep
0032 Oslo

FHL avd Trondheim
Postboks 1214 Pirsenteret, 7462 Trondheim
Telefon 99 11 00 00 – Telefaks 94 77 36 71
www.fhl.no

postmottak@fkf.dep.no

Trondheim: 10. november 2009

deres ref: 200900198-/TA
vår ref:

Høring – forslag om nye bestemmelser for tillatelse til akvakultur av laks, ørret og regnbueørret til særlige formål

Viser til høringsbrev om ovennevnte av 18. august 2009.

Vi er enig at en fornyelse, herunder presiseringer mht fellesskapelige tillatelser er på sin plass. Høringsbrevet har etter vårt syn hensyntatt mange viktige elementer i denne sammenheng. Nedenfor vil vi gi våre kommentarer til de enkelte tillatelsestypene.

Tillatelser til undervisningsformål: På lik linje med departementet mener vi at det er behov for denne type tillatelser. Havbruksnæringen er en kunnskapsintensiv næring og har kontinuerlig behov for kvalifisert arbeidskraft. At kommende arbeidstakere har mulighet for en utdanning hvor også praktisk tilnærming til en "kommersiell" havbruksbedrift inngår i undervisningen ser vi på som en absolutt fordel, enten de går ut i arbeidslivet eller bygger videre på utdannelsen. For at undervisningsinstitusjonen skal kunne ha et grunnlag for å tilby studentene en mest mulig reell situasjon mener vi at en slik tillatelse bør være på 780 MTB. Dette vil også medføre at studentene gjennom tilgang på et undervisningsanlegg av denne størrelsen, vil være mer inneforstått med de utfordringer og muligheter næringen har. Samtidig tror vi at undervisningsinstitusjoner med en slik tillatelse vil være mer attraktive for kommende studenter.

Etter vår mening er det i hovedsak videregående skoler som tilbyr havbruksrelatert undervisning som har mest behov for denne type tillatelser. Høgskoler og universitet har etter vår mening større behov for FoU-tillatelser. Dette kan sammenlignes med den kombinasjon av teoretisk og praktisk opplæring som en finner innenfor undervisningstilbud på landbrukssiden. Om høyskoler/universiteter ønsker tillatelse til undervisningsformål så vil det være opp til institusjonene å bruke disse i forsknings- og utviklingsøyemed innenfor de rammer som til enhver tid gjelder.

Vår konklusjon er derfor at vi trenger tillatelser til undervisningsformål, de bør være av "kommersiell" størrelse, dvs. 780 MTB og det vil i hovedsak være videregående skoler med havbruksrelatert undervisning som vil ha det største behovet.

Tillatelse til fiskepark: Vi synes departementets forslag til navn og fornorsking på denne type tillatelse vil være dekkende for den aktivitet vi anser det gis tillatelse til. Selv om dette er en type tillatelse som ikke er så veldig kjent eller (til nå) etterspurt i Norge, så mener vi at den absolutt vil ha sin berettigelse. Dette både som ledd i næringsutvikling og bedriftsutvikling. Primært ser vi for oss at dette kan være ferskvannsbaserte tillatelser, men det er heller ikke noe i veien for at de kan være sjøbaserte der det kan legges til rette for det. Dette er en type tillatelser som er mer vanlig ellers i Europa, men vi tror at utviklingsmulighetene er store også i Norge. Kommersielle anlegg er av de som må ha mulighet til å få slike tillatelser. Vi mener også at gjennom samarbeid mellom næring med slik tillatelse, lokale/regionale myndigheter og turistnæringen så vil dette kunne ha positiv effekt på allmennhetens forståelse og innsikt i næringen.

Med bakgrunn i departementets egne argumenter så er vi enig i at hovedregelen bør være at tillatelser gis inntil 2 tonn biomasse. Vi vil allikevel be om at det bør være dispensasjonsadgang for å overstige dette hvis søker kan sannsynliggjøre et sterkt behov for høyere biomassebehov.

Vår konklusjon er derfor at vi mener at det er behov for denne type tillatelser, at dette kan utvikles til både å bli en attraktiv fritidssyssele for allmennheten og turisme og at en gjennom dette kan informere om næringen, at tillatelsene kan gis for en biomasse inntil 2 tonn, men at det gis dispensasjon for høyere biomasse hvis sannsynliggjort.

Slaktemerd: Slik næringen er organisert er det etter vår mening behov for slaktemerd tillatelser. På sikt vil vi anta at behovet vil avta noe, både pga av utviklingen innen brønnbåtnæringen og slakteriteknologi ("stun and bleed"). Det vil være forskjell på slakterienes behov for denne type tillatelser, samtidig vil slike tillatelser kunne medføre en viss risiko. Vi er derfor enig i departementets forslag om at slike tillatelser kan gis inntil 780 MTB ut i fra sannsynliggjøring av behov. Forvaltningsmessig mener vi at dette er en type tillatelser som klart må knyttes opp mot godkjente slakterier. Ut i fra ønsket om minst mulig håndtering og transport av fisk så vil vi anbefale at denne type tillatelser knyttes opp mot lokalisering i umiddelbar nærhet av angjeldende slakteri. Smitterisikomessig anser vi dette som en fordel. Det bør være tidsbegrenset opphold av fiskegrupper i denne type tillatelser, fôring bør unngås og lusesituasjonen bør fokuseres. Vår konklusjon: Det er behov for denne type tillatelser, de bør kunne avgrenses oppad til 780 MTB, de bør tilknyttes slakterier godkjent av Mattilsynet og de bør plasseres i umiddelbar nærhet til angjeldende slakteri.

Visningstillatelser: Havbruksnæringen er en matproduserende næring og vil måtte ha restriksjoner på ferdsel i forbindelse med produksjonsfasilitetene. Dette praktiseres også innen kjøtt-/melk-/fjærfeproduksjon på landbrukssiden. Samtidig er det et behov for å informere om og gi allmennheten innsikt i næringen. Det er derfor behov for visningstillatelser til dette formålet. Visningstillatelser er også en betegnelse som etter vår mening dekker godt formålet.

Vi vil anføre at hvis dette skal bedriftsmessig forsvares, at driften skal kunne optimaliseres og at publikum skal kunne få et mest mulig realistisk bilde av næringen, så bør slike tillatelser gis for inntil 780 MTB. En slik størrelse vil også kunne være grunnlag for en god organisering av tillatelsen med tanke på nettopp visning/informasjon. Rent logisk vil det være behov for et begrenset antall slike tillatelser, både ut fra mulig publikumstilstrømming og behov for geografisk fordeling. Vi er allikevel enig med departementet om at en ikke bør antall begrense denne type konsesjoner. Etter vår mening bør søkers argumentasjon for behov, og oppfølging om at intensjonene følges telle mest.

Vår konklusjon: Det er behov for denne type tillatelser, de bør ikke være antallsbegrenset og de bør kunne gis for inntil 780 MTB.

Tidsavgrensing: Som anført har stamfisktillatelser blitt tidsavgrenset til 15 år. Selv om FHL prinsipielt var motstander av tidsavgrensing så står denne. Når det gjelder forslaget om 10-års tidsavgrensing for slaktemerd, undervisnings- og visningstillatelser og 5 år for fiskeparktillatelser så mener vi også her at det prinsipielt ikke er behov for tidsavgrensing. Det primære må være at innehaver av slik tillatelse har plikt til å dokumentere at tillatelsen drives i henhold til intensjonen og de krav tillatelsen setter, og at det går klart fram at tillatelse vil bli trukket tilbake hvis så ikke er tilfelle. Gjennom en slik plikt og forvaltningens oppfølging/inspeksjon/revisjon så mener vi det vil være tilfredsstillende. Hvis departementet allikevel ønsker tidsavgrensing så kan vi ikke helt forstå grunnen til at fiskeparker tidsavgrenses til 5 år, mens resten tidsavgrenses til 10 år. Behovet for en viss langsiktighet vil også være til stede hos denne type tillatelser, på lik linje med de andre. Vi vil derfor sekundært foreslå 10 år tidsavgrensing for alle.

Kommentarer til forslag til forskrift:

Laksetildelingsforskriften: § 23 forandres i tråd med vårt forslag om å sløyfe tidsavgrensningen, med unntak for stamfisk- og forskningstillatelser.

§ 23a oppdateres mht akvakulturdriftsforskriften (FOR 2008-06-17 nr 822: Forskrift om drift av akvakulturanlegg (akvakulturdriftsforskriften)). Dette gjelder også henvisningen til faglig kompetanse i første ledd.

§ 28b: Dispensasjonsadgang ved begrunnet behov for en biomasse som overstiger 2 ton må hensyntas.

Siste setning i denne paragrafen bør forandres. Drivers mulige økonomiske utbytte må etter vår mening være avgjørende for innehaver av fiskepark tillatelse.

I § 37 henvises det til driftsforskriftens § 35 som omhandler miljøovervåking, dette kan ikke være riktig.

§ 2 i gebyrforskriften; siste setning bør forandres/oppdateres og eventuelt henviser til gjeldende akvakulturforskrift.

Generelt forutsetter vi at det er gebyrstørrelsen som angitt som vil gjelde.

mvh

Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening

Geir Ove Ystmark